

# Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și nouă

*Strigătul de la miezul nopții și rolul profetic al Romei: Dezvăluirea vremurilor din urmă în Cartea lui Daniel*

Jeff Pippenger  
2024-04-09

Ne aflăm acum pe teren sfânt, în ceea ce privește cartea lui Daniel, căci am ajuns la versetele care reprezintă Strigătul de la Miezul Noptii pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Versetele identifică, de asemenea, pecetluirea stindardului care este înălțat. Acestea sunt versetele care constituie porțiunea din cartea lui Daniel ce se referă la zilele de pe urmă și care este desigilată, și reprezintă exprimarea lui Daniel a Descoperirii lui Isus Hristos, care este desigilată atunci când „vremea este aproape”, chiar înainte ca timpul de har să se încheie, în versetul șaisprezece.

Roma este cea care stabilește vedenia, așa cum este reprezentată în versetul paisprezece al capitolului unsprezece, și, prin urmare, este important să examinăm îndeaproape Roma pe măsură ce parcurgem versetele unsprezece până la cincisprezece, căci acolo unde "nu este vedenie, poporul piere", iar dacă nu veți crede Isaia, capitolul șapte, versetele opt și nouă, "cu siguranță nu veți fi întemeiați."

Uriah Smith face referire de cel puțin patru ori în cartea sa, Daniel și Apocalipsa, la o regulă profetică. Acea regulă arată că o putere profetică nu este identificată în profeție până când ajunge să fie „legată” de poporul lui Dumnezeu. Prima dată când o abordează, o face în legătură cu introducerea Babilonului în mărturia profetică.

"Este o regulă evidentă de interpretare că ne putem aștepta ca națiunile să fie menționate în profeție atunci când ajung într-atât de legate de poporul lui Dumnezeu, încât menționarea lor devine necesară pentru ca consemnările istoriei sacre să fie complete." Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 46.

De cel puțin alte trei ori, Smith tratează regula și, de fiecare dată, face trimitere la „alianța” iudeilor; însă într-una dintre referințe el identifică alianța ca fiind împlinită în 162 î.Hr., pe când celelalte două referințe sunt în acord cu istoricii moderni, care identifică împlinirea „alianței” dintre iudei și Roma ca datând din 161 î.Hr.

„Este inutil să i se amintească cititorului că guvernele pământești nu sunt introduse în profeție până când nu ajung într-un fel oarecare în legătură cu poporul lui Dumnezeu. Roma a ajuns în legătură cu iudeii, poporul lui Dumnezeu de la acea vreme, prin faimoasa Ligă Iudaică, în anul 161 î.Hr. 1 Macabei 8; Antichitățile lui Iosif Flaviu, cartea 12, capitolul 10, secțiunea 6; Prideaux, vol. II, pagina 166. Dar cu șapte ani înainte de aceasta, adică în anul 168 î.Hr., Roma cucerise Macedonia și făcuse din acea țară o parte a imperiului său. Prin urmare, Roma este introdusă în profeție tocmai atunci când, din cornul macedonean cucerit al țapului, pornește spre noi cuceriri în alte direcții. De aceea, ea i-a apărut profetului sau poate fi în mod potrivit

descrișă în această profeție ca ieșind din unul dintre coarnele țapului.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

Însă Smith afirmă, de asemenea, că a fost anul 162 î.Hr.

„Aceeși putere urma, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și să o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., dată de la care ocupă un loc proeminent în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeei prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și atunci în felul următor.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Iar apoi, a treia oară când face referire la eveniment, el menționează din nou anul 161 î.Hr.

„După ce ne-a purtat, prin evenimentele seculare ale imperiului, până la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni, profetul, în versetul 23, ne duce înapoi la vremea când romanii au ajuns să fie legați în mod direct de poporul lui Dumnezeu prin alianța iudaică, 161 î.Hr.; din care punct suntem apoi conduși, într-o succesiune directă a evenimentelor, până la triumful final al bisericii și la întemeierea Împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Iudeii, fiind apăsați în chip greu de regii sirieni, au trimis o solie la Roma, pentru a cere ajutorul romanilor și pentru a se uni cu ei într-„o alianță de prietenie și confederație.” 1 Macabei 8; Prideaux, II, 234; Antichitățile lui Iosif Flaviu, cartea 12, capitolul 10, secțiunea 6. Romanii au ascultat cererea iudeilor și le-au acordat un decret, formulat în aceste cuvinte:—”

„Decretul senatului privitor la o alianță de ajutor și prietenie cu națiunea iudeilor. Nu va fi îngăduit nimănui dintre cei supuși romanilor să poarte război împotriva națiunii iudeilor, nici să-i ajute pe cei ce fac aceasta, trimițându-le grâne, corăbii sau bani; iar dacă se va întreprinde vreun atac împotriva iudeilor, romanii îi vor ajuta pe cât le va sta în putință; și iarăși, dacă se va întreprinde vreun atac împotriva romanilor, iudeii îi vor ajuta. Iar dacă iudeii vor dori să adauge sau să scadă ceva din această alianță de ajutor, aceasta se va face cu consimțământul comun al romanilor. Iar orice adăugire care se va face astfel va fi în vigoare.” „Acest decret,” spune Josephus, „a fost scris de Eupolemus, fiul lui John, și de Jason, fiul lui Eleazer, pe vremea când Judas era marele preot al națiunii, iar Simon, fratele său, era generalul armatei. Și aceasta a fost cea dintâi alianță pe care romanii au încheiat-o cu iudeii și s-a procedat astfel.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 271.

Nu este datoria mea să explic de ce Smith a citat anul 162 î.Hr., în afara presupunerii mele că a fost o eroare de tipar. Punctul meu este de a face trimitere la accentul pe care el îl pune asupra a ceea ce identifică drept „o regulă vădită de interpretare, potrivit căreia ne putem aștepta ca națiunile să fie luate în seamă în profeție atunci când ajung într-atât de legate de poporul lui Dumnezeu, încât menționarea lor devine necesară pentru ca consemnările istoriei sacre să fie complete”. Atunci când Smith subliniază acea regulă, el indică faptul că Roma a devenit legată de poporul lui Dumnezeu la „legământul” din versetul douăzeci și trei, în 161 î.Hr.; dar Smith arată că Roma este introdusă pentru prima dată în narațiunea profetică în 200 î.Hr., cu treizeci și nouă de ani înainte de 161 î.Hr.

Este acum introdusă o nouă putere — «jefuitorii poporului tău»; literal, spune episcopul Newton, «cei ce sfărâmă poporul tău». Departate, pe malurile Tibrului, o împărăție se hrănea cu proiecte ambițioase și planuri întunecate. Mică și slabă la început, ea a crescut cu o rapiditate uimitoare în putere și vigoare, întinzându-se cu prudență când ici, când colo, pentru a-și încerca vitejia și a pune la probă vigoarea brațului său războinic, până când, conștientă de puterea ei, și-a ridicat cu îndrăzneală capul între neamurile pământului și a apucat cu mână neînvingătoare cârma treburilor lor. De acum înainte, numele Romei stă pe pagina istoriei, sortit, pentru veacuri îndelungate, să cârmuiască treburile lumii și să exercite o influență puternică între neamuri până la sfârșitul timpului.

„Roma a vorbit; iar Siria și Macedonia au văzut curând venind o schimbare peste înfățișarea visului lor. Romanii au intervenit în favoarea tânărului rege al Egiptului, hotărâți ca el să fie ocrotit de pieirea plănuită de Antioh și Filip. Aceasta s-a petrecut în anul 200 î.Hr. și a fost una dintre primele intervenții importante ale romanilor în treburile Siriei și Egiptului.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Roma este introdusă pentru prima dată în narațiunea profetică în anul 200 î.Hr., iar acea introducere, din versetul paisprezece, este cea mai semnificativă referire la Roma din întreaga carte a lui Daniel, căci tocmai acel verset definește Roma ca simbolul care stabilește viziunea. De ce Smith a putut să accentueze o asemenea regulă a profetiei, apoi să indice anul 161 î.Hr., în timp ce identifică totodată anul 200 î.Hr. ca momentul în care puterea Romei a fost „introdusă”, nu este o problemă pe care doresc să o rezolv. Dacă am o întrebare care necesită lămurire, aceasta ar fi dacă regula, așa cum a fost definită de Smith, este validă sau nu. Dacă este validă, atunci aș susține că versetul paisprezece trebuie să aibă o legătură cu iudeii, care a avut loc înainte de alianța din 161 î.Hr.

Înțeleg că istoria din versetele treisprezece până la cincisprezece identifică o istorie din zilele de pe urmă în care Roma papală pătrunde în istoria profetică și face aceasta în legătură cu Statele Unite, care sunt poporul lui Dumnezeu în acea istorie. Deoarece Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, anul 200 î.Hr., când Roma păgână a intrat în istorie, trebuie să aibă o legătură cu poporul lui Dumnezeu în acea istorie. Prin urmare, sunt de acord cu regula lui Smith, chiar dacă el nu a găsit nicio legătură directă între Roma și poporul iudeu în anul 200 î.Hr.

Versetele unsprezece și doisprezece identifică victoria și urmările Bătăliei de la Rafia, care a avut loc în 217 î.Hr., între Imperiul Seleucid, condus de Antioh al III-lea Magnus, sau „Cel Mare”, și Regatul Ptolemeic al Egiptului, condus de regele Ptolemeu al IV-lea Filopator. Această bătălie a avut loc în timpul luptei pentru controlul asupra Coele-Siriei (Siria de sud) și sudului Palestinei, teritorii disputate între regatele ptolemeic și seleucid. Victoria lui Ptolemeu al IV-lea Filopator la Rafia i-a permis să mențină pentru o vreme controlul asupra Coele-Siriei și sudului Palestinei.

Bătălia de la Panium, care a avut loc șaptesprezece ani mai târziu, în anul 200 î.Hr., cunoscută și sub denumirea de Bătălia de la Muntele Panium sau Bătălia de la Paneas, s-a desfășurat între Imperiul Seleucid, condus de regele Antioh al III-lea, și Regatul Ptolemaic al Egiptului, condus de regele Ptolemeu al V-lea.

Treizeci și unu de ani mai târziu, în anul 167 î.Hr., Revolta Macabeilor, o răscoală iudaică împotriva încercărilor Imperiului Seleucid de a suprima practicile religioase iudaice și de a impune cultura elenistică, a început în orașul Modein, un mic oraș situat în regiunea Iudeei, în ceea ce este astăzi Israelul modern.

Evenimentul în cauză a fost legat de infamul cârmuitor seleucid grec, Antioh IV Epifanes, care impusese practici elenistice stricte asupra populației iudaice, incluzând interzicerea respectării rânduielilor religioase ale iudeilor și profanarea Templului din Ierusalim. În efortul de a impune decretul său, Antioh a trimis trimiși în diferite cetăți și sate, pentru a-i constrânge pe locuitorii iudei să se supună poruncilor sale.

La Modein, unul dintre dregătorii seleucizi a sosit pentru a impune decretul regelui și le-a poruncit iudeilor din localitate să ia parte la ritualuri păgâne și să aducă jertfe zeilor greci. Un preot iudeu înaintat în vârstă, pe nume Mattathias, a refuzat să se supună poruncii și i-a ucis atât pe iudeul care s-a înfățișat ca să aducă jertfa, cât și pe dregătorul seleucid. Acest act de sfidare al lui Mattathias și al familiei sale a marcat începutul Revoltei Macabeilor împotriva stăpânirii seleucide.

Matatia și cei cinci fii ai săi, inclusiv Iuda Macabeul, au fugit în munți și au început un război de gherilă împotriva forțelor seleucide. Răscoala a crescut în cele din urmă în putere și în sprijin, ducând la o serie de victorii militare împotriva seleucizilor.

Evenimentele de la Modein din 167 î.Hr. au constituit un moment crucial în istoria iudaică, marcând începutul Revoltei Macabeilor și al luptei pentru libertate religioasă și independență împotriva stăpânirii străine. Rededicarea celui de-al doilea templu din Ierusalim, care marchează evenimentul istoric sărbătorit în timpul Hanukkah, a avut loc în 164 î.Hr., cu trei ani înainte de „alianța” din versetul douăzeci și trei.

După recucerirea Ierusalimului și a Templului, Macabeii au curățit Templul de pângăririle păgâne și i-au redat întrebuințării sale religioase cuvenite. Potrivit tradiției, ei au găsit doar un singur ulcior de untdelemn sfințit, îndeajuns cât să aprindă menora numai pentru o singură zi. De fapt, nu există nicio mărturie istorică contemporană a aceluia eveniment, iar abia în secolul al VI-lea această fabulă evreiască apare în literatură. Sora White compară biserica iudaică apostată cu Biserica Catolică, subliniind în mod special că ambele biserici își întemeiază religia pe obiceiuri și tradiții omenești. Asemenea numeroaselor și feluritelor miracole fabricate din istoria Bisericii papale, fabula potrivit căreia untdelemnul pentru o singură zi ar fi ținut opt zile nu are nicio mărturie istorică.

Versetul zece din Daniel capitolul unsprezece identifică prima bătălie dintre cele trei bătălii ale versetului patruzeci, pe care le-am identificat anterior ca fiind trei bătălii ale unui război rece, precum și trei războaie prin procură. O soră a pus sub semnul întrebării faptul că am definit Războiul din Ucraina, care este al doilea dintre aceste trei războaie, ca făcând parte din războaiele reci, căci, după cum a remarcat în mod corect, au existat din belșug moarte și distrugere. Ceea ce am definit în articolele anterioare drept cele trei bătălii ale „războiului rece” a fost formulat în acești termeni pentru a evidenția o distincție între aceste trei bătălii și cele trei Războaie Mondiale care au loc în cursul istoriei fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece. Aceste trei războaie sunt războaie prin procură și au fost de asemenea definite astfel.

Intenționez să identific acele trei bătălii drept „cele trei bătălii ale versetului patruzeci” sau războaie prin interpuși, de aici înainte în aceste articole, pentru a înlătura discrepanța de a identifica un război fierbinte drept un război rece. Potrivit definiției mele, cele trei bătălii ale versetului patruzeci nu includ bătălia din 1798, care face parte din versetul patruzeci, ci numai cele trei bătălii de la vremea sfârșitului din 1989 până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu. Cele trei bătălii sunt identificate mai corect drept războaie prin interpuși, care se desfășoară în contextul războiului dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, care, în istoria versetului patruzeci, reprezintă războiul dintre Catolicism (împăratul de la miazănoapte) și Comunism (împăratul de la miazăzi).

Prima dintre acele trei bătălii identifică victoria Catolicismului asupra Comunismului în 1989, când papalitatea s-a aliat cu armata sa prin interpuși, reprezentată de Statele Unite, măturând Uniunea Sovietică în 1989, deși Rusia, capul (sau «fortăreața»), a rămas în picioare. Războiul actual din Ucraina este din nou o bătălie între Catolicism și Comunism, papalitatea folosind guvernul ucrainean drept interpus împotriva Rusiei, împreună cu sprijinul oferit de fosta sa putere interpusă, Statele Unite, precum și de restul lumii occidentale globaliste. Acest război este reprezentat în versetele unsprezece și doisprezece și indică faptul că Comunismul (Rusia) va prevala asupra Catolicismului.

A treia dintre acele trei războaie prin procură este reprezentată în versetul cincisprezece, ca Bătălia de la Panium. Bătălia s-a purtat între regatul ptolemaic (împăratul de la miazăzi) și regatul seleucid (împăratul de la miazănoapte). În acea bătălie, armata prin procură a catolicismului este, încă o dată, Statele Unite.

În prima bătălie, în 1989, armata prin interpuși a cornului republican al Statelor Unite a fost folosită de papalitate pentru a doborî structura politică a Uniunii Sovietice, lăsând însă intact capul ei (Rusia). În a doua bătălie, care este războiul din Ucraina, armata prin interpuși a naziștilor este înfrântă de Rusia. În a treia bătălie, Statele Unite, armata prin interpuși a papalității, îl înving din nou pe împăratul de la miazăzi.

Cele trei bătălii poartă semnătura „Adevărului”, iar prima și ultima bătălie sunt duse de armata prin interpuși victorioasă a Statelor Unite. În prima bătălie, capul regelui de la miazăzi a fost lăsat intact, iar în a treia bătălie armata prin interpuși a Statelor Unite devine capul regelui de la miazăzi. A doua armată prin interpuși a fost, de asemenea, armata prin interpuși a papalității în Al Doilea Război Mondial. În ambele cazuri, armata prin interpuși a nazismului a fost și va fi înfrântă. Papalitatea îi supune pe deplin pe toți vrăjmașii ei înainte de versetul șaisprezece, când uniunea întreită este împlinită.

Lui Ptolemeu [Putin] i-a lipsit prudența de a folosi cum se cuvine victoria sa. Dacă și-ar fi valorificat succesul, probabil ar fi ajuns stăpân peste întregul regat al lui Antioh; dar, mulțumindu-se să rostească doar câteva amenințări și câteva intimidări, a încheiat pacea, pentru a se putea deda, neîntrerupt și nestingherit, patimilor sale bestiale. Astfel, după ce își biruise dușmanii, a fost biruit de viciile sale și, uitând de marele nume pe care ar fi putut să și-l întemeieze, și-a petrecut vremea în ospete și desfrâu.

„Inima i s-a înălțat din pricina succesului său, dar era departe de a fi întărit prin el; căci întrebuințarea neglorioasă pe care i-a dat-o a făcut ca propriii lui supuși să se răzvrătească împotriva sa.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 254.

Un al doilea martor că victoria lui Putin îi marchează sfârșitul îl avem în împăratul Ozia al împărăției de sud, Iuda, a cărui inimă s-a înălțat, de asemenea, prin victoriile sale militare și care, apoi, ca și Ptolemeu, a căutat să îndeplinească lucrarea preoților în sanctuar, fiind lovit de lepră și îndată înlăturat de la putere. Victoria lui Putin în războiul din Ucraina marchează începutul sfârșitului său ca împărat al miazăzii (împăratul ateismului). Sfârșitul său a fost tipificat prin începutul împăratului profetic de la miazăzi (Franța) din versetul patruzeci, care a identificat o revoluție ce a răsturnat conducerea, așa cum s-a întâmplat cu Ptolemeu. Sfârșitul lui Putin a fost, de asemenea, reprezentat prin sfârșitul Uniunii Sovietice, când conducătorul (Gorbaciov) a dizolvat Uniunea Sovietică și îndată a preluat o funcție la Națiunile Unite, simbolul globalist al zilelor de pe urmă al ateismului, împăratul de la miazăzi. După victoria lui Putin în Ucraina, el este, de asemenea, tipificat de Napoleon la Waterloo și de exilul care a urmat; și, de asemenea, de împăratul Ozia, cu lepra lui și exilul care a urmat, precum și de sfârșitul în beție al lui Ptolemeu și de sfârșitul Uniunii Sovietice în 1989.

Bătălia de la Panium a avut loc în anul 200 î.Hr., iar chiar în acel an Roma intervine pe față în istorie. Intrarea ei în narațiunea profetică precede cucerirea Ierusalimului reprezentată în versetul șaisprezece și împlinită în anul 63 î.Hr., în vremea când ea a proclamat că era apărătoarea regelui-copil din Egipt. În cea de-a treia bătălie din versetul patruzeci, care îi implică pe împărății de la miazănoapte și de la miazăzi, papalitatea se va insera din nou în istorie, pretinzând că este protectoarea Rusiei. În același timp, Seleucus, în tip, l-a învins pe Ptolemeu în bătălia de la Panium, identificând astfel că Statele Unite, armata prin procură a papalității în prima și ultima bătălie din versetul patruzeci, înving „Egiptul” (împăratul de la miazăzi).

În anul 200 î.Hr., găsim în chip simbolic papalitatea, pe când desfrânata Tirului începe să-și cânte cântările desfrânării, înaintea uniunii întreprinse de la legea duminicală din versetul șaisprezece. În același timp, Statele Unite se impun asupra Națiunilor Unite, asigurându-și astfel poziția de întâiul rege dintre cei zece regi. Întreaga dinamică a uniunii întreprinse, care se împlinește la legea duminicală, este stabilită înainte de versetul șaisprezece.

Structura politică a puterii balaurului, reprezentată de Organizația Națiunilor Unite, consimte, în versetul șaisprezece, să-și cedeze structura politică fiarei, însă, înainte de a face aceasta, papalitatea cucerește religia balaurului. Păgânismul trebuie, din nou, să fie înlăturat. Protestantismul a fost înlăturat în anii lui Reagan, în prima bătălie din versetul patruzeci, iar în vremea ultimului președinte republican religia balaurului va fi, de asemenea, supusă religiei catolice, așa cum a fost în anul 508. Procesul de înlăturare a oricărei rezistențe religioase față de așezarea papalității pe tron a început în anii lui Reagan și se încheie în anii lui Trump. Rezistența protestantismului apostat împotriva catolicismului a fost înlăturată în prima bătălie din versetul patruzeci, iar rezistența spiritismului va fi înlăturată în ultima bătălie din versetul patruzeci.

În cadrul aceleiași complicate interacțiuni a evenimentelor umane, protestantismul apostat trebuie să se instituie drept autoritatea religioasă și politică asupra celor zece regi din Apocalipsa, capitoul șaptesprezece. Astfel, Bătălia de la Panium indică momentul în care Statele Unite prevalează asupra Organizației Națiunilor Unite, chiar înainte de legea duminicală din versetul șaisprezece.

Este o regulă consacrată a profeției că balaurul, fiara și profetul mincinos au fiecare propriile lor caracteristici profetice distincte. Una dintre acele caracteristici profetice este că fiara (catolicismul) este întotdeauna situată, din punct de vedere profetic, în cetatea Romei. Profetul Mincinos este întotdeauna situat, din punct de vedere profetic, în Statele Unite. Dar, în cazul balaurului, caracteristica privitoare la locul în care balaurul este situat, din punct de vedere profetic, este că acesta se află mereu în mișcare. Balaurul a început în cer, apoi a venit în Grădina Edenului, iar în cele din urmă balaurul este situat în Egipt.

Vorbește și spune: Așa zice Domnul Dumnezeu; Iată, sunt împotriva ta, Faraon, împăratul Egiptului, balaurul cel mare care zace în mijlocul râurilor lui, care a zis: Râul meu este al meu și mi l-am făcut eu însumi. Ezechiel 29:3.

Locul profetic al balaurului se mută. În vremea lui Ioan, scaunul balaurului, care reprezintă tronul său, a fost identificat ca fiind în Pergam.

Și îngerului bisericii din Pergam scrie: Acestea zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri: Știi faptele tale și unde locuiești, chiar acolo unde este scaunul Satanei; și ții cu tărie Numele Meu și nu ai tăgăduit credința Mea, chiar în zilele acelea în care Antipa, martirul Meu credincios, a fost ucis între voi, acolo unde locuiește Satana. Apocalipsa 2:12, 13.

Practica Romei păgâne era de a aduce înapoi în cetatea Romei toate zeitățile păgâne cu care ajungeau în legătură și de a le reprezenta în Templul Panteonului. Acesta este motivul pentru care Daniel consemnează că „locul sanctuarului lui a fost doborât”. Locul sanctuarului Romei păgâne era cetatea Romei, care a fost doborâtă de Constantin în anul 330, însă sanctuarul care era „în” Roma era Templul Panteonului, Pan-Theon însemnând „templul tuturor zeilor”. Romanii au mutat locul scaunului Satanei de la Pergam la Templul Panteonului. Sora White ne informează că Roma păgână este balaurul.

Astfel, deși balaurul, în primul rând, îl reprezintă pe Satana, el este, într-un sens secundar, un simbol al Romei păgâne. Tragedia veacurilor, 439.

Roma păgână a fost împărțită în zece națiuni, iar Franța a devenit împăratul de la miazăzi când a introdus ateismul Egiptului în timpul Revoluției Franceze. Până în 1917, balaurul se mutase din Franța în Rusia. Versetul zece reprezintă anul 1989, iar versetele unsprezece și doisprezece reprezintă bătăliile „liniei de demarcație” (Rafia și Ucraina), iar bătălia de la Panium reprezintă al treilea pas pe care papalitatea îl împlinește pe măsură ce își asigură tripla uniune în versetul șaisprezece. Aceasta reprezintă istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Când Iisus a ajuns în părțile Cezareei lui Filip [Panium], i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului? Iar ei au spus: Unii zic că ești Ioan Botezătorul;

alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre profeți. El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu? Și Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone Barjona, căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Cel ce este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica, iar porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Atunci le-a poruncit ucenicilor să nu spună nimănui că El este Iisus, Hristosul. De atunci Iisus a început să le arate ucenicilor Săi că trebuie să meargă la Ierusalim, și să pătimească multe de la bătrâni, de la arhierei și de la cărturari, și să fie omorât, iar a treia zi să învieze. Matei 16:13-21.